

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4409/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Рајковић адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ АД Београд, коју заступа Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1106/19 од 07.07.2020. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1106/19 од 07.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1106/19 од 07.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 892/19 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је апсолутно ништава одредба уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за изградњу стамбеног објекта, осигураног код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита број .. од 28.04.2009. године, из члана 8. став 1. која гласи: „корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење, а на основу Одлуке о тарифама накнада банке, плати банци једнократну накнаду у висини од 1,50% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем за EUR на дан плаћања.“. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 25.548,37 динара са законском затезном каматом почев од 06.05.2009. године према Закону о висини стопе затезне камате до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године према Закону о затезној камати па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 19.328,53 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 1106/19 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке, потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 892/19 од 10.10.2019. године а жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба из члана 8. став 1. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за изградњу стамбеног објекта, осигураног код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита број .. од 28.04.2009. године, којом се тужилац као корисник кредита обавезао да туженој по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати једнократну накнаду у висини од 1,50% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем за EUR на дан плаћања, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 25.548,37 динара са законском затезном каматом од дана закључења уговора па до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиоцу наплаћен.

Оваква одлука нижестепених судова је у складу са усвојеним правним ставом о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије, на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**